

I semblava que per fi, allà a la vora del mar, sola, estava en calma i podia pensar en mi... o simplement no pensar. Asseguda a la sorra, les cames arronsades i els braços enllaçats inspirava i em resultava màgica la sensació de cura que em sanava per dins.

A l'horitzó veia un catamarà que semblava estàtic, el mar el cuidava com em va cuidar a l'Amr. Tot simulava una calma que el meu cos i la meva ànima portaven demanant feia temps. El vent es passejava entre els arbres acariciant les fulles i sortia dels arbustos amb un xiulet suau.

El solet m'escalfava les galtes tímidament, deixant-me unes pigues dissimulades. És ben cert això que diuen que després de la tempesta sempre surt el sol però no estic segura si val la pena.

Tot va començar quan el meu fill, que sense saber navegar, va fer 4.000 km amb qui eren desconeguts en un principi però després van ser els seus companys inseparables d'aventura. No volia que fes el viatge sol però tampoc hi havia moltes alternatives: quan es presenta l'oportunitat de fer un viatge així s'ha d'aprofitar siguin quines siguin les conseqüències.

Vaig acompanyar-lo fins al port mentre fingia que tot anava bé. Ell estava una mica nerviós però il·lusionat, era la primera vegada que tocava el mar. Jo, en canvi, tenia un neguit que dissimulava dibuixant un somriure d'orella a orella.

"Passarà fred?", "Menjarà prou?", "Quina mena de gent es trobarà?", "Sobreviurà?". Totes aquestes preguntes em rondaven el cap mentre veia al meu petit en aquella barca que havia costat tots els meus estalvis i del seu pare.

Era de nit, per evitar conflictes amb les autoritats frontereres, però això suposava un problema de mala mar. Vaig resar tot el que sabia mentre l'abraçava fortament, no sabia quan el tornaria a tenir entre els meus braços i volia tenir un bon record de l'última abraçada. Un petó al front i un comiat amb la mà marcaven l'inici de la seva aventura.

Les preocupacions van anar augmentant a mesura que el temps passava sense rebre notícies del meu estimat fill. No podia parar de pensar en ell, sobretot a les nits, que acostumàvem a passar-les junts al llit distraient-nos dels “focs artificials”.

Durant aquell període van canviar moltes coses i la més important pesava sobre les meves espatlles: el meu marit va morir sobtadament d'un tret. Tenia mil preguntes que em rondaven el cap i tenia dubtes si sortir també, com el meu fill, a arriscar la meua vida a l'estranger. El dia que va morir la meua mare vaig empaquetar quatre coses i vaig sortir cap a on es suposava que estaria el meu fill. No tenia cap altra objectiu que arribar on ell era i començar de nou.

Després d'unes setmanes, innumerables tràmits, milers de quilòmetres, centenars de persones creuades i 10 països diferents vaig arribar a un petit poblet on es llegia “Cabrera de Mar”. Em semblava poètic que acabés amb “de Mar”; tota aquesta aventura havia començat amb el meu fill Amr llançant-se al mar.

Quan encara caminava vaig sentir em cridaven, i no quelcom malsonant com havia passat durant el meu viatge. Em deien Om, i mai m'havia sonat tant plaent meu nom. En aquell segon vaig reaccionar que ningú de per allà sabia el meu nom excepte... vaig trobar-me amb la imatge del meu Amr corrents cap a mi amb els braços oberts plorant, cridant mamá i Om i ens vam fondre en una abraçada que havia esperat durant massa temps.

Tot i que les cames estaven febles i tot el seu cos tremolava, el notava més fort d'esperit, de maduresa. Em vaig sentir reconfortada. Ens vam explicar les històries de cada travessia acabant ell amb aquell meravellós poble. Cada cop que deia Cabrera se li il·luminava la cara. M'explicava que hi havia un castell com en els contes que li explicava de petit, que havia visitat més d'un cop pujant una muntanya, em va dir que parlaven més d'un idioma i el que havia après més era el català, que li encantava l'escut on sortia un animal-crec recordar que em va dir una cabra, d'aquí Cabrera.

Una de les coses que més l'impactaven era el tren: que anava rapidíssim i anava a Barcelona sovint, perquè estava a prop i era enorme. El que li va entristir més era que, al principi, ningú l'acceptava fins que una família el va acollir, jo sabia de bona fe que aquella bona gent cabrerenca van salvar-li la vida. Tampoc hi havia altres nens com ell,

per allà, de fet, era l'únic sirià i els seus companys no sabien ni situar Damasc al mapa, ell ensenyava d'on era amb orgull però amb certa timidesa per algunes reaccions .

Em va parlar de mil coses més, fins i tot de d'una cançó en català que parlava d'ell i que el va fer més fort "com resisteix un nin als carrers de Síria" repetia constantment.

Francament, em vaig sentir molt afortunada de ser acollida, veure banderes que proclamaven "Refugees Welcome" em feia no oblidar l'agraïda que estava a aquell poble i a aquella gent.

Vaig poder trobar una feina precària, com tothom una mica però em donava per compartir un petit pis. Qui s'havia acomodat al poble era el meu fill sent jugador de l'equip de bàsquet, recordant la seva infància abans de la guerra.

Anys després, el meu fill es va graduar, el primer de la família i no podia estar més orgullosa d'ell. Al dia següent a la festa, tot seguia el seu ritme natural al poble i va ser durant el típic vermut de diumenge a Can Rodon després d'un llarg passeig que el meu fill em va donar la notícia que em va fer tremolar.

"Vull anar a explicar la veritat de la guerra de Síria" va dir amb la barbeta ben alçada com marcant la tossuderia de l'afirmació. Tot encaixava, els seus orígens, la seva curiositat innata, el grau en periodisme... Estava decidit. Marxava al lloc d'on no volia que tornés...

El vaig acompanyar a l'aeroport i allà em vaig sentir com fa uns anys, un possible últim adéu, una possible última abraçada. Malauradament, una no s'acostuma a aquestes sensacions i sent de nou un mal de cap terrible i un terratrèmol a les cames.

Durant la tornada notava com les llàgrimes passejaven per la meva galta sense poder controlar-les. Quan vaig arribar al nostre poble, el meu poble a partir d'ara, vaig decidir anar a la platja.

Aquell mar ens connectava, jo el mirava des de Cabrera a l'oest i l'Amr el mirava des de l'est. Intentava imaginar amb totes les meves forces que estava a la platja a Síria esperant

que tornés el meu fill i tant de bo també el meu difunt marit per prendre el sol junts però el soroll del tren i de la nacional em despertaven de la meva fantasia.

Anava cada dia a plorar al mar. Fins que un dia ja no tenia llàgrimes per plorar i va ser llavors quan vaig entendre que ja era forta. Estava en calma i els meus neguits no em farien patir més. Bon viatge Amr!